

Габриел
Радев

Ви дарява

с малка

с Ноцна

СТИХОС Бирка

Габриел Радев е роден и живее в Пазарджик. Учил е в Техникум по механотехника и в СУ „Св. Климент Охридски“ - София, специалност „ Информатика“.

Дълги години се е изявявал в сферата на предпечатната подготовка и печата, а сега работи като ИТ специалист във фирма „Авангардни Информационни Технологии“ ЕООД.

Той е един от небезизвестните риболовци в родния си град.

Габи, Габриел Радев..., първо го срещнах под името Черното Влечуго. Помня го усмихнат, видях го усмихнат и го чета усмихнат. По синхронностите ще го познаете. #elenkoangelov

Еленко Ангелов - психолог, писател

Бъди здрав, Габриел, хубаво е да има хубави написани неща, та човек да не е съвсем, така да се каже, удавен в посредствеността на повечето неща из ефира и интернета.

Виктор К. Любенов - bezmonitor.com

Поезията в тази книга се състезава със самия живот - едновременно спокоен и в движение, наситен с меланхолия и мъдрост, вечно търсец онези думи, които съдържат повече, отколкото действителността може да предложи.

Янчо Богданов Янчев - режисьор, писател

Спонтанни, наивни, без претенция за литературност са стиховете на Габриел. Въпреки че едва прохода в поетичната словесност, той има някои попадения, които дават надежда, че при попътен вятър може да ги развие в писателско умение.

Но дори и това да не стане, нека не забравяме, че настоящите му текстове са най-вече душевен израз, споделен днес на „чаша чай“ с приятели. Където важните са не чашите или питиетата, а приятелите.

Стела Доковска - критик, писател

Габо Радев рисува изключителни сюжетни и емоционални картини, присъщи най-вече на белетристиката, така че това е белетристика в рими!

Спас Спасов - журналист, поет

*Всички по-горни мнения не са верни, много по-добро е!
Страхотна поезия!*

Георги Манчоров - разбирач

Габриел Радев

Ви дарява
с малка
с Нощна
стихосБирка

Пазарджик
2018 г.

© **Автор:** Габриел Радев, 2018 г.

© **Художник на корицата:** проф. Стефан Лютаков, 2018 г.

© **Илюстрации:** проф. Стефан Лютаков, 2018 г.

Главен редактор: Емануела Янева

Редактор: Анжела Иванова

Отговорен редактор: Спас Спасов

Предпечатна подготовка: Габриел Радев

Печат: Студио Пиксел - pixelbg.net

Издател: „Авангардни Информационни Технологии“ ЕООД

Цена: 1 ½ усмивка

За поръчки на едро и дребно: <https://nesprav.com>, <https://ait.bg> или gabo@ait.bg,
мобифон: +359888754254

Всички права запазени, презаписът – строго забранен!!!

Това издание или отделни негови части не могат да бъдат размножавани,
публикувани или използвани за други цели, без цитиране на автора и/или неговия
сайт <https://nesprav.com>

Здравей,

читателю на тази стихосбирка!

Не знам дали с каскет си,

или със престилка,

не знам по потник ли си,

или в анцуг с ръб,

не знам дали си умен,

или много тъп,

не знам дали си руса,

или пък – плешив,

НО! Знам едно – бъди ми здрав и жив!!!

Щом в теб попаднала е тази книжка,

то значи, че очаква те въздишка,

дали защото някъде ще се познаеш,

дали пък дето чел си я – ще се разкаеш 😊

И повече аз няма да говоря,

отворил си я – значи, че е твоя.

Приятно четене, ПРИЯТЕЛЮ!!!

И знай, творците сме странни хора,

може да ти се стори понякога,

че точно теб съм имал предвид,

но... повярвай, думичките идват сами,

аз само ги подреждам.

Посвещавам тази малка книжка на
Най-специалната от всички!

*Благодаря и на всички приятели за подкрепата,
хубавите думи, че ме насърчавахте и ми помагахте,
който с каквото може!!!*

Подарък

Приятно е, когато видиш,
че чака те със цвят червен
бодливец, дето си получил
подарък за деня рожден.

Така е даже и в живота
между приятели добри:
понякога цъфтят усмивки,
а пък понякога – бодли...

Но той, животът ни, такъв е,
че трябва да се нагодим
да виждаме неща красиви
дори във цъфнал трън един.

Накратко за живота кратък

Живот.
Врата.
Човек?
Жена!
И поглед пръв.

3 месеца.
Година.
Две.
Агония.
2 банки кръв.

Приятелство.
Познанство.
Безразличие.
Омраза
и инат.

3 стиха са.
5 реда.
Поглед нов.
Едни живот му казват,
други пък – любов.

И поглед сетен за
Жена!
Човек?
Врата?!?!
Отивам си, ще чакам у дома.

За мен

Обичал съм, но никога не съм обичан
и никого не мразя, но разбрах какво е да те мразят.
Защо? Защото съм човек, а тях ги дразни.
Е, аз не мога друг да съм и да използвам думи празни.

Отдавна ме познават много хора,
едни ме канят на софра, а после - само „здрасти“,
а други искат с мен да си говорят
на бира и картоф или кафе със пасти.

За всички съм един, не съм потаен
и не променям зарад всеки своя лик,
аз огледало съм и всеки тук се вижда,
такъв, какъвто е във тоя миг.

Застанала овца, с рога протрити,
обаче иска да я видя като змей,
е, няма как, аз видя ли очите,
й казвам – я тук малко ми заблей.

Особен съм и няма да го крия,
но знам, че има не един,
комуто му е с мен приятно
и да се види на портрет и не самин.

Балабанско

Дъждовна вечер, хубав край,
а ние с Пешо пием чай.
Той брал го е с любов най-ярка
и аз го пия, но със мярка.

Варил го е не в чайник прашен,
поседнал на паянтов стол,
а във казан, май малко страшен,
но прави чуден алкохол.

Тоз еликсир, от там потекъл,
не може всеки го разбра!
Поетът, както го е рекъл:
„да пийна, даже да умра“.

Ала то от туй не се умира,
че бай Димитря* си е цар,
ракията вари факира**,
що те лекува като цяр.

Така се знаем от години
и сме си винаги наред,
че този чай в лета и зими
го пием даже и без лед.

**бай Димитър е бащата на Пешо*

*** Пешовата махала в с. Балабанско се казва махала „Факирите“*

Опит за хайку

Истински обичат
женските комари само...
мен

Очакване

Седя и чакам те, а теб те няма.
Часовника поглеждам час по час.
Надявах се, мечтаех да те видя,
с ръце да те докосна исках аз.

Треперя целия, стомахът се бунтува,
в главата ми е някаква мъгла,
но срещите със тебе ми се струват
най-скъпото богатство на света.

А толкова за тебе аз направих,
понесох сякаш хиляди неща!
Дали пък нещо малко не забравих
и ти при друг сега си отишла?

Не съм единствен, то това е ясно,
и много други искат те сега,
а ти избираш, сякаш с шесто чувство,
коя е най-добрата ти съдба.

Ще чакам още малко и си тръгвам!
Рибар да си било съдба!!!
Ех, ти, нехваната пъстърво,
с пържола ще те заменя.

Отдавна се опитвам

Отдавна се опитвам да не слушам,
каквото ми говорите в очи.
Защото само в действията ваши
приятелството истинско личи.

Да се напия мога с много хора,
и да се видя само на кафе,
дори на пейката в парка близък
да поседя със вас ми е добре.

Животът ми доказва твърде често,
че в поглед пръв не всичко си личи,
помагаш, както смяташ, че е редно,
а после нещо ти отзад стърчи.

Аз вече свикнах, а и нямам време
да преценявам кой, защо и как.
Ще пия хапче, след това си лягам,
като се събудя - ще опитам пак.

Моменти

В живота май има моменти,
когато разбрал си, че пак
излишен си бил ти за някой
и даже ненужен си чак.

И криво ти някак си става,
дори да си бил досега
с приятели други, приятни,
дошли от Париж и Москва.

Обаче съдбата ти връща -
оказва се, има един,
те помни дори след години,
намира те даже самин.

А други пък сякаш случайно,
намерили твоите слова,
вибрация силна ти внасят
и правят добра вечерта.

Вселената всичко наглася
и няма как ние дори
от нея сега да заплачем,
защото тя всичко следи.

Здравей

Едно „Здравей“, но казано навреме,
едно „Прощавай“, но във точен час,
че много ли е, дявол да го вземе,
което във живота искам аз?

Тъй просто е, когато обещал си,
без да те карат, сам си го решил
да го изпълниш, иначе какъв си?
Лъжец, глупак, кретен или дебил?

Такива думи аз не бих ги казал,
не сме на избори, не съм и депутат,
и нека всеки сам се оценява
как е постъпил с мен или със брат.

Не съм за литър или два ракия,
не бих ги искал, даже да са пет,
не съм и даже за една вечеря,
ни за кафе и нито за обед.

Най-честно е, когато кажеш нещо,
да го направиш, даже да боли,
защото ако някак съм помогнал,
то май било е не заради пари.

Мислене

Не знам защо си мислят много хора,
че съм наивен, даже прозаичен,
но малко ще ви поговоря,
за да не бъде спорът твърде личен.

Недейте ме използва като метър,
за да измервате си чувства ваши,
аз еталон съм, но за нещо свое,
а не това, което вас ви плаши!

Малцина знаят, или даже могат,
със мен да седнат на едната маса,
за теми най-различни да говорим,
без да се чувстват от различна класа.

В това вина аз просто нямам,
че всеки ме поема, колко може,
и стихове не пиша аз насила,
а само, ако много се наложи.

Човек и добре да живее

Човек и добре да живее,
го удря насрещният влак,
и няма какво да говорим,
но искам да кажа все пак.

В живота ни има моменти,
когато не всичко е в ред,
когато дори ни се плаче,
не виждаме нищо напред.

Когато дори да живеем,
безумство е сякаш почти
и само седим и тъпеем -
без план, без любов, без мечти.

Но ако погледнем с насмешка
живота си с други очи,
то значи ще има промяна,
тъгата във нас ще мълчи.

Ще видим неща най-красиви -
и във теб, и във мен, и във тях,
не бихме били вече сиви,
а пълни със радост и смях.

Най-важният

Май има мигове, когато
е по-добре да си мълчиш,
каквото някой ти е сторил,
дори и вътре да кървиш.

Приемай болката с насмешка,
или дори си поплачи,
че доста често правим грешка,
но се старай да не личи.

Макар животът да е стиснал
сърцето ти във шепи две,
недей бъди със нос увиснал,
или с изкривено лице.

И дръж се, сякаш че е лято,
когато сняг навън вали,
не всичко вече е изпято,
дори ужасно да боли.

И знай, че на един длъжник си,
заради него се пази,
че хора има много разни,
но май най-важният си ТИ.

Топлината на залеза

Събрах топлината на залеза
във летния падащ сумрак
и прибрах я при мен, във сърцето,
за да сгрея със нея теб пак.

Дали ще е в късната есен,
дали ще е в зимния мрак,
щом малко ти огън потрябва,
подай само някакъв знак.

Аз не съм я събирал нарочно,
топлината сама ме избра,
просто слънцето знаеше, сякаш,
че това ти от мен пожела.

Топлината на залеза слънчев
няма срок, нито годност дори,
и ще чака, макар след години,
да ѝ дойде момента, нали?

Море

Море
И слънце
И вълни
А времето е лятно

Лежиш
Почиваш
И мълчиш
И всичко е приятно

Вървиш
Посядаш
Носят бира
Похапваш си добре

Полягаш
Сън
Отмора
Дошъл си на море

Разходка
Кръчма
И мезе
И.... Пак сме си добре

Спокойна, тиха вечер

Спокойна, тиха вечер
и даже вятърът нехае,
случайност някаква събра ни,
но тя съдбата знае.

Без уговорки и без план,
отделно тръгнаха за бира,
така се случи, че сега
седим един плюс трима...

Приятели

Понякога в живота идват хора
не да ти искат нещо, или да говорят,
а просто ей така, да поседите
пред потни чаши с бира под липите.

Със тях не си говорите за чувства,
за мода или за изкуства,
обаче винаги си има теми,
които да си дъвчете засмени.

Не са десетки, само двама-трима,
но радвам се, че все пак ги има.
И винаги аз време ще намеря,
дори да ме потърсят във неделя.

Смешно?

Не си го търсил,
ама го намираш!
Онуй едничко нещо на света,
което кара те да се усмихваш
и сътворяваш хубави неща.

Дали са стихове,
или картина?!?
Дали е просто снимка от деня?
Туй нещичко навсякъде ме следва
и кара ме да пиша през нощта.

Макар и ценно,
аз не ща да го заключа
на тайно място или с катинар,
защото то е винаги със мене,
дори да ме изгаря като жар.

Не бих желал
да си отиде,
защото прави цветен ми света,
това зрънце любов, което пазя -
хем малко е, хем страшно го ценя.

Не ми се свиди,
ама никак даже,
със вас това да споделя
и радвам се, дори един да каже,
че съм усмихнал мъничко деня.

Не знам

Не знам дали намерил съм го вече
това добро, усмихнато човече,
което да ме чака на вратата
със мисъл радостна в главата.

Дали ще правя бухти за закуска,
дали пък палачинката ще хруска,
дали ще си говорим за сонети,
най-важно е – усмивката да свети!

Минават си и месец, и година,
преди си бяхме двама, вече трима,
животът странен все ни влечи
и да се смееш, ама и да плачеш.

Понякога хем искаш да се случи,
ама така извъртат се нещата,
помогнеш с нещо, после се закучи -
я крак ще счупиш, я изкривил си ръката.

Ала животът трудно май ни учи,
той старо е, търпяло куче,
та търся си жена, каквато няма,
а стихчето е зрителна измама.

Коктейл „Боздуган“

Какво виновни са ни другите
за бръмбарите в нашата глава?
Нали не те ги хранят, милите,
със разни, празни, глупави неща?

Седим, лежим и даже пишем,
споделяме във разни мрежи,
очакваме и лайк да видим
за буболечките, все още свежи...

А искаме в живота шарен
да си намерим цвят и плод един,
но кой ли ще е той – сами не знаем,
и затова – вървим, въртим, вървим...

Но може да е по-различен,
да е прекрасен лайм дори!
По-важно е така да се получи,
че с него да сме по-добри.

Да си направим може би салата,
я някакъв коктейл, нали?
И споделим ли ги с приятел,
в живота ще ни провърви.

Само приятели

Аз не искам така да ме гледаш,
просто няма какво да ти дам,
във живота ми често се случва -
от приятелства страдам си сам.

И забавен съм бил, и чаровен,
и тъй много се смееш със мен,
и добре ти било, и пак искаш
да общуваме заедно цял ден.

Ти добра си и даже си имаш
доста чар, сексапил, интелект,
и с теб няма как да е скучно,
че намираме теми в комплект.

Аз опитвал съм няколко пъти,
има-няма, през десет лета,
но се все така получава,
че съдбата решава сама.

Но не мога да бъда двуличен,
да останем приятели само,
ако нещо ти важно потрябва,
имаш моето дружеско рамо.

Буболечки

В стомаха вече няма пеперуди,
заместиха ги някакви молци,
и някак си не трепкат чувства луди,
а сякаш ми подскачат скакалци.

Уж бяха тези пеперуди вечни
и мислех, че ще пърхат цял живот,
надявах се с любов да ги нахраня,
във краен случай – даже и с компот.

Какво се случи, нямам си идея,
със тези твари май не се разбрах,
дали да плача, или да се смея,
че с вярната диета не успях?

Доволен съм поне от нещо друго,
което искам с вас да споделя,
че бръмбарите като малко чудо,
все още шават в моята глава 😊

Майстор

Каквото сам си го направиш,
не би го сторил никой друг -
дали ключа от вкъщи ще забравиш,
дали ще си удариш пръста с чук.

Ако си ловък, можеш доста бърже
да си направиш ядове безчет,
със дума, или жест дори изпуснат,
да сътворяваш глупости навред.

Талант такъв, аз знам, не всеки има,
че правиш опити да си добър,
обаче получаваш от мнозина
порезна рана, с остричък сатър!

Със намерения добри уж бил обсипан
към АДА асфалтираният път,
обаче още Данте го е казал,
че там такива вече не вървят.

Но няма май какво да се направи,
по-важно е да има във живота нов
една пътечка, дете Вяра дава,
със някаква Надежда за Любов.

Мъниче

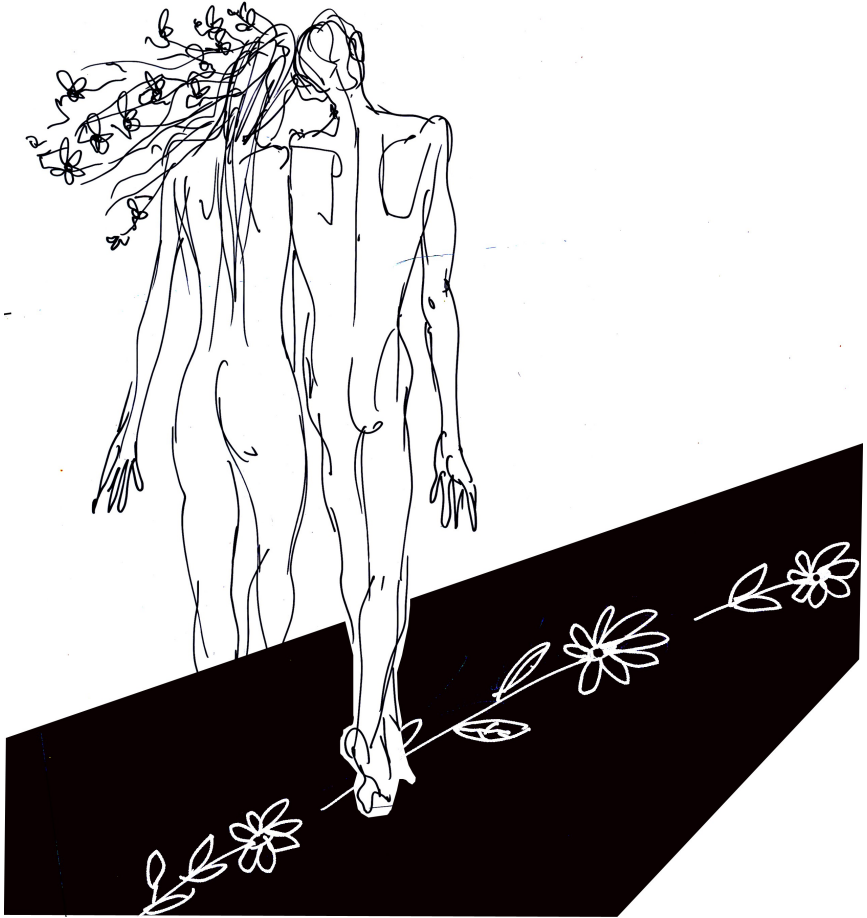
Самотното човече все върви си
по пътчето с приведена глава,
върви само и нищичко не търси,
дори не се прибира у дома.

Върви и прави фокуси ужасни,
едни мъже разплаква ей така,
но пък усмихва сервитьорки разни,
не щото иска, просто – на мига...

Това човече малко не разбира,
че е голяма цялата Земя
и никак в главата не побира
защо с добро посрещат го или с тъга.

Човечета такива има много,
да ги настъпиш - май не е беда,
не ги съдете прекалено строго,
защото лично нямат те вина.

Опитват се в живота да се борят,
за да получат малко топлина
и няма те горките що да сторят,
че май при всички зима е дошла.

Пътуване

Вървим, заболи поглед във земята,
вървим и сякаш търсим нещо свое -
на кой проблеми му тежат в главата,
а друг пък и не знае от какво е.

Вървим, забързани или полека,
вървим по равен път или по дюни,
сезонът може да е пролет или зима,
а месецът - октомври или юни!

Вървим си, щото искаме промяна,
вървим, а нищо се не случва,
сменили самотата с връзка нова,
а тя пак се оказва злополучна.

Дали да спрем компромиси да правим
със себе си и с чувства разни?!?
Дали да спрем и към звездите да погледнем
и да напълним си душите празни?

Да видим как луната все ни гледа,
а слънцето ни топли даже в зима
и да се влюбим, да речем, във Андромеда,
галактика без телескоп незрима?

Не знам, всеки си решава сам.

Да, но, обаче, не

Не знам защо, но помня всички теми
Не знам защо... съм толкова различен
Не знам защо, хем искам да не споря
Не знам защо... такъв съм, не отричам

Да - трудно е понякога в живота
Да - срещат се неща и неприятни
Да - върша ги макар и с неохота
Да - случват се дори и непонятни

Но знам едно - живея и мечтая
Но знам едно - в небето аз надничам
Но знам едно - приятели че имам
Но знам едно - търпя и ги обичам

Обаче - утре може да е друго
Обаче - всякакво ще се получи
Обаче - ако силно го желая
Обаче - все добро ще ми се случи

Поговорки

Броят се пилците наесен,
а пък комарите - напролет,
и жабите си имат песен
и хвърлен камък - своя полет.

Не знам кое е по-удачно
във тази поговорка стара:
да духаш кашата отрано,
или пък после - на попара?

Тъй всеки може да намери
в живота равен пълна локва
и вместо да се начумери,
да се усмихне в нея като пльоква

Нима с опръскани премени
или с обувките пробити,
не можем да сме пак засмени
и да са ни светли дните?

На ...сила

Знам, че насила не можеш да даваш,
но какво ми остава?
Любовта пак дошла е при мен
и какво да я правя?

Да, обърква те всичко това,
но защо ли се плашиш?
Приеми, че била е такава
съдбата ни наша.

Не, не искам от мен
някак да те забравя,
ще те помня завинаги,
каквото и да направя.

Сякаш бях позаспал,
а в живота ми беше безцветно,
ала ти появи се
и всичко ми ярко просветна.

Заживях, замечтах,
нещо в мен се отключи,
всичко пак засия
и не знам как това ми се случи.

Цял живот съм те търсил
и чакал, и вярвал насън,
нищо няма да искам
но моля... не дръж ме отвън.

Остави ме!

Остави ме на мира, извика!
Остави ме на мира, върви!!!
С гняв в очите това ми го каза
и аз тръгнах, без дума дори.

Все така си вървах и не спирах,
и потърсих си друга в света,
между хиляди с поглед избирах,
но сърцето не каза ми „ДА“.

Много крачки изминах аз вече,
преживях много мисли и дни,
но във мене оставаш си още,
тази рана в сърцето боли.

Да се боря не стигат май сили,
исках всичко да бъде наред,
но животът така отреди ми -
да те чакам години напред.

Тя реката назад се не връща,
във Вселената има си ред,
но за мен ти ще бъдеш все съща,
ще очаквам минутите пет.

Прическа

Не знам защо понякога будувам
и даже се събуждам в странен час,
не знам защо все още те сънувам,
макар да няма нищо между нас.

Не знам защо си толкова различна
от всички други в този свят голям,
но искам да ти кажа нещо лично,
което досега аз само знам.

Дори и цялата да си космата,
или да си винаги във скъпи дрешки,
за мен по-важна е душата
и малките ти жестове човешки.

По-важни са за мен очите мили
и думите, изречени без глас,
които дават ми все още сили
и пазят топлината и във мраз.

Време

Вече няма какво да говорим,
всички думички сякаш мълчат,
всичко казахме, даже не спорим,
всичко вече навява ни хлад.

Ама помниш как беше приятно,
да обсъждаме разни неща,
часовете минаваха кратко
и къде ли това отлетя?

Все запълнени с работа дните,
все не можем, дори вечерта,
все си пречим със нещо самите,
все уж има по-важно сега.

Днес ще имаш ли лъжичка време,
да ми заемеш, щото аз го свърших?
Да поседим и после да поеме
пак всеки нещо свое да си върши.

Бира-скара

И ето
че когато се обърна,
животът ми преминал е така:
да правя сбирка, после снимки,
а след това да наредя софра.
На сватбата или във кръчма,
или на празник някакъв сега,
поседнали са всички, хапват, пийват,
а аз край тях все пърхам със крила.
Опитвах се да бъда все начело,
да запечатам занапред мига
и да покажа колко съм полезен
със щипка и пържола във ръка.
Така е все,
назад като погледна,
не ми тежи, но май че прекалих
и смятам малко вече да почивам,
ей там във ъгъла, самотен, тих
– А скарата?
Пак някой ще попита...
Ми – майната ѝ,
аз се уморих!
Ще ида някъде,
ще си поскитам
и ще напиша
този стих.v

От Пазарджик съм, лельо!!!

От Пазарджик съм, лельо, знаеш ли го де е?
От там до Крушовица е цела неделя,
зиме със шейната, а лете с магаре,
на гости да дойдем и месец превале.

Аз не щá да идвам, но тате ме кара,
щот тук сме били май досущ кат в Сахара.
Ни водá, ни жито, ни нефт, нито хубост,
ей на и тоз ЧЕЗ го земахме от лудост.

Та ние два лъва не можем изгледа,
Европата цяла нас срамно ни гледа,
че Пеевски страшен и лош депутат,
по цял ден сидел и ни гледал отзад.

Така сме си тъпи във нашия град
и зли, и крадливи, за срам и за яд,
а цяла България, ведра, цветуща-
пари да живеем от бюджета ни спуща.

Такива сме, няма какво да го крием,
добре е държавата да ни закрие.
Да литне, да скочи, света да превземе,
а не да я дърпаме все като бreme.

Място за литературен разбор:

Усмивнат край

За усмивката няма депозит,
няма лихва и даже акциз,
няма как под дюшек да я сложиш,
тя отлита си... само за миг.

Запази си усмивката твоя,
още месец, а може би три,
и когато книжлето излезе,
то тогава ми ти заплати 😊

Ако в себе си нямаш налични,
просто даром една си вземи,
и когато усмивката дойде,
своя кредит така си плати.

Щом направил съм нещо такова,
че да идва усмивка при вас,
споделете я с другите хора,
нека бъдат и те като нас 😊

Модна къща „ДИДРО“

До днес, единствено и само,
събличал бях жени,
облечени във красотата,
защото даже и не бях надничал
във магазин с тъй хубави неща.

Създадени от две ръце,
със вкус и чувство,
какви са тези чудеса, аз пак не знам,
но сигурен съм, ако никоя не иска,
то бих облякъл ги дори и сам.

Дали в студено лято, или топла зима,
но тези облекла за вас ги има,
защото с дрехите на Дидро - модна къща,
дори и Пепеляшката
в Принцеса се превръща!

<https://didro.eu>

<https://www.facebook.com/didro.eu/>

Сватбена агенция „Ивона“

Иве, ти си най-добрата!
Аз казвал съм го много пъти -
вълшебно ги усещаш все нещата
и днеска пак така постъпи.

Ако потрябва някой да зарадвам -
приятел, близък или някой друг,
аз знам, перфектно ще се справиш,
не би помогнал никой тук.

Да, ползвам те в моменти редки,
понякога дори и през нощта,
не правим никога със тебе сметки,
че си приятел с искрена душа.

И радвам се, че те познавам,
не мога друго да река.
И знаеш, че за тебе даже
ще стана в 8 сутринта 😊

<http://ivonastudio.com>

<https://www.facebook.com/ivona.svatba>

СЪДЪРЖАНИЕ

Подарък.....	5
Накратко за живота кратък.....	6
За мен.....	7
Балабанско.....	8
Опит за хайку.....	9
Очакване.....	10
Отдавна се опитвам.....	12
Моменти.....	13
Здравей.....	14
Мислене.....	15
Човек и добре да живее.....	16
Най-важният.....	17
Топлината на залеза.....	18
Море.....	19
Спокойна, тиха вечер	20
Приятели.....	21
Смешно?.....	22
Не знам.....	23
Коктейл „Боздуган“.....	24
Само приятели.....	26
Буболечки.....	27
Майстор.....	28
Мъниче.....	29
Пътуване.....	31
Да, но, обаче, не.....	32
Поговорки.....	33
На ...сила.....	34
Остави ме!.....	35
Прическа.....	36
Време.....	37
Бира-скара.....	38
От Пазарджик съм, лельо!!!.....	39
Място за литературен разбор:.....	40
Усмихнат край.....	41
Модна къща „ДИДРО“.....	42
Сватбена агенция „Ивона“.....	43
МНЕНИЯ НА ЧИТАТЕЛИ.....	47

**Място за Вашето стихотворение, ако се
вдъхновите!**

МНЕНИЯ НА ЧИТАТЕЛИ

от - Николинка Чобанова - съученик

Какво да кажа за Габо? Добър е човек.
Той стихове пише - прекрасен поет.
Талант е безспорен, докосва душата
и внася боички в на деня сивотата.

Раздава с охота любов и надежда,
и вяра в доброто (без да подвежда),
истории, случки (и често комични) -
за всеки по нещо, и има за всички.

Следя с нетърпение всяка нова изява.
Във тази се някой като мен припознава
и трепва сърцето, не може да дреме
написано тук е сякаш точно за мене.

И снощи отново творил е изкуство
със Музата заедно, да, двамата с нея,
но той сякаш чете моя мисъл и чувство,
описал ги тъй, както аз не умея.

Аз пък си имам човешката слабост
към хората - извор на усмивки и радост.
Затова на поета, достигнал звездите
желая: Твори и усмихвай ни дните!

*Другите експертно-читателски мнения, като
по-малки, си ги сложих отзад, на корицата.*

Габриел Радев

Ви дарява

**с малка
сНощна
СТИХОСБирка**

Българска, първо издание

© **Автор:** Габриел Радев, 2018 г.

© **Художник на корицата:** проф. Стефан Лютаков, 2018 г.

© **Илюстрации:** проф. Стефан Лютаков, 2018 г.

Главен редактор: Емануела Янева

Редактор: Анжела Иванова

Отговорен редактор: Спас Спасов

Предпечатна подготовка: Габриел Радев

Печат: Студио Пиксел - pixelbg.net

Издател: „Авангардни Информационни Технологии“ ЕООД

Подписана за печат: ноември 2018 г.

Дадена за печат: ноември 2018 г.

Излязла от печат: ноември 2018 г.

Цена: 1 ½ усмивка

За поръчки на едро и дребно: <https://nesiprav.com>, <https://ait.bg>
или gabo@ait.bg, мобифон: +359888754254